A

PP

lwn.

HALING ARALA JIMJANI

B

MAHKAMAH RAYUAN, PUTRAJAYA
RAUS SHARIF HMR
ABDULL HAMID EMBONG HMR
AHMAD MAAROP HMR
[RAYUAN JENAYAH NO: S-05-85-2006]

C

18 APRIL 2008

UNDANG-UNDANG JENAYAH: *Akta Dadah Berbahaya 1952 - Seksyen 39B - Kesalahan mengedar dadah - 193.76 gram methamphetamine - Dadah dijumpai dalam bungkusan kecil berlabel "Tongkat Ali Ginseng Coffee" - Sama ada tertuduh mempunyai pengetahuan mengenai dadah tersebut - Sama ada perbuatan tertuduh membawa dadah memadai untuk membuktikan pengedaran - Sama ada hakim bicara betul mensabitkan tertuduh di bawah s. 12(2)*

D

E

Tertuduh dituduh melakukan kesalahan mengedar dadah berbahaya iaitu 193.76 gram methamphetamine ('dadah tersebut') di bawah s. 39B Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB'). Fakta kes menunjukkan bahawa tertuduh dengan isterinya ditangkap semasa berdiri ditepi jalan. Mengikut Inspektor polis bertugas, tertuduh telah cuba melarikan diri apabila beliau mendekatinya tetapi dihalang. Dadah tersebut pula dijumpai dalam sebuah paket bersil berlabel 'Tongkat Ali Ginseng Coffee' yang terkandung di dalam satu beg kecil yang tersemat di pinggang tertuduh. Hakim bicara mendapati bahawa tertuduh hanya memiliki dadah tersebut secara pasif dan pihak pendakwaan telah gagal membuktikan pemilikan. Dengan itu, tiada kes *prima facie* telah terbukti untuk memanggil tertuduh membela dirinya terhadap tuduhan asal pengedaran dadah tersebut. Bagaimanapun, hakim bicara mendapati ada kes *prima facie* di bawah s. 12(2) ADB dan memanggil pembelaan di bawah seksyen itu. Tertuduh mengaku salah dan disabitkan bagi kesalahan pindaan tersebut dan dihukum penjara 15 tahun serta sebatan rotan 10 kali. Maka rayuan pihak pendakwaan terhadap pembebasan tertuduh di bawah pertuduhan asal.

F

G

H

I

Diputuskan (menolak rayuan)
Oleh Abdull Hamid Embong HMR menyampaikan penghakiman mahkamah:

(1) Fakta dan keadaan dalam kes ini tidak boleh menjurus kepada satu inferens teguh yang tertuduh mempunyai milikan dadah tersebut dengan *mens rea*. Dadah tersebut telah dijumpai dalam satu bungkusan kecil kopi gelap yang mana kandungannya tidak boleh dilihat. Paket kopi itu pula terletak di dalam beg kecil yang diberikan kepada tertuduh oleh seorang bernama Sarip Sari. Tiada keterangan langsung yang boleh membuktikan tertuduh mengetahui paket kopi tersebut mengandungi dadah. Paket itu pula disil dan kandungannya hanya boleh dilihat selepas ia dikoyak. (perenggan 16 & 17)

(2) Terdapat dua versi dalam kes pendakwaan terhadap isu bahawa tertuduh telah cuba melarikan diri apabila didekati inspektor polis. Hakim bicara berhak menerima mana satu di antara dua versi yang tidak dicabar tanpa memberi apa-apa alasan. Hakim bicara telah tidak tersilap dalam menerima keterangan isteri tertuduh bahawa tertuduh tidak cuba melarikan diri apabila didekati inspektor polis tersebut. (perenggan 18 & 20)

(3) Hakim bicara telah membuat dapatan fakta daripada keterangan yang tidak dipertikaikan bahawa beg kecil yang mengandungi bungkusan kecil berlabel 'Tongkat Ali Ginseng Coffee' itu telah diserahkan kepada tertuduh oleh seorang bernama Sarip Sari. Kesimpulan ini dibuat oleh hakim bicara berlandaskan satu fakta sahih. (perenggan 22)

(4) Pembuktian terhadap pengetahuan seseorang sukar dibuktikan secara langsung. Mahkamah perlu mempertimbangkan pelbagai faktor, antaranya, keadaan sekeliling dan tingkahlaku suspek sebelum membuat inferens yang dia mempunyai pengetahuan. Biasanya, antara faktor yang relevan dan boleh diambilkira ialah respons seseorang suspek apabila didekati oleh pihak polis atau responsnya apabila dadah dijumpai atasnya, misalannya, dia cuba menghalang polis daripada menangkapnya atau cuba melarikan diri. Bagaimanapun faktor ini tidak konklusif untuk membuktikan kesalahan suspek itu. Maka dengan penerimaan keterangan isteri tertuduh, tiada langsung tingkahlaku tertuduh atau faktor lain yang boleh membawa inferens dia mempunyai pengetahuan terhadap dadah tersebut. (perenggan 24 & 25)

(5) Dengan keputusan bahawa tertuduh hanya boleh dianggap mempunyai pengetahuan akan isi kandungan di dalam bungkusan kecil berlabel 'Kopi Tongkat Ali Ginseng' di bawah s. 37(d) ADB, maka adalah keputusan mahkamah ini bahawa hakim bicara tidak tersilap apabila tidak memakai anggapan 'pengedaran' di bawah s. 37(da) Akta sama. Ini sejajar dengan prinsip yang menghalang anggapan berganda. (perenggan 33)

(6) Inferens yang tertuduh mengetahui akan dadah itu tidak boleh dibuat disebabkan cara mana dadah itu dibungkus dan ketiadaan fakta lain yang boleh membabitkan tertuduh. (perenggan 34)

(7) Perbuatan tertuduh membawa dadah tersebut sahaja tidak memadai untuk menyimpul bahawa pengedaran telah berlaku. Unsur-unsur pengedaran seperti terdapat dalam s. 2 ADB tidak boleh dibaca tanpa mengambilkira konsep dan rasional di sebalik unsur-unsur yang terdapat dalam seksyen itu. Ia harus dipertimbangkan dengan konsep adanya pembekal dan adanya penerima, yakni kewujudan dua pihak untuk mencapai maksud sebenar unsur-unsur tersebut. Tanpa ciri ini perbuatan membawa itu sahaja hanya boleh ditakrifkan sebagai satu milikan pasif oleh pembawanya. Oleh itu, hujahan pendakwaan bahawa tertuduh seharusnya didapati mengedar dadah tersebut oleh sebab dia ditangkap membawanya tidak boleh diterima. (perenggan 35, 39 & 40)

Kes-kes yang dirujuk:

Chan Pean Leon v. PP [1956] 1 LNS 17 HC ***(dirujuk)***

Lim Guan Eng v. PP & Other Appeals [1998] 3 CLJ 769 CA ***(dirujuk)***

Mewah Plus Property Sdn Bhd v. Kluang District Government Servants Co-operative Housing Society Ltd [2000] 2 CLJ 236 CA ***(dirujuk)***

Muhammed Hassan v. PP [1998] 2 CLJ 170 FC ***(dirujuk)***

Ong Ah Chuan v. PP, Koh Chai Cheng v. PP [1980] 1 LNS 181 PC ***(dirujuk)***

PP v. Abdul Manaf Muhamad Hassan [2006] 2 CLJ 129 FC ***(dibezakan)***

PP v Abdul Rahman Akif [2007] 4 CLJ 337 FC ***(dirujuk)***

PP v. Tan Kim Piow [2006] 3 CLJ 717 CA ***(dirujuk)***

Sivalingam Periasamy v. Periasamy & Anor [1996] 4 CLJ 545 CA ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:

Dangerous Drugs Act 1952, ss. 2, 12(2), 37(d), (da), 39B

Misuse of Drugs Act 1973 [Sing], s. 2(a)

Bagi pihak perayu/pendakwaan - Eddie Yeo TPR
Bagi pihak responden/tertuduh - Yong Pei Yi; T/n Chau & Thien

[Rayuan dari Mahkamah Tinggi, Kota Kinabalu; Perbicaraan Jenayah No: K-45-13-2005]

Dilaporkan oleh Usha Thiagarajah

PENGHAKIMAN

Abdull Hamid Embong HMR:

[1] Haling Arala Jimjani (tertuduh) telah dituduh melakukan kesalahan mengedar dadah berbahaya iaitu 193.76 gram methamphetamine (dadah tersebut) pada 10 April 2005 di tepi jalan bersebelahan Wisma Merdeka Kota Kinabalu, satu kesalahan di bawah s. 39B Akta Dadah Berbahaya 1952 (ADB).

[2] Selepas perbicaraan hakim bicara mendapati bahawa tertuduh hanya memiliki dadah tersebut secara pasif, dan pihak pendakwaan telah gagal membuktikan pemilikan dalam ertikata undang-undang sebenarnya. Oleh itu, tiada kes *prima facie* telah terbukti untuk memanggil tertuduh membela dirinya terhadap tuduhan asal pengedaran dadah tersebut. Bagaimanapun, hakim bicara mendapati ada kes *prima facie* di bawah s. 12(2) ADB dan memanggil pembelaan di bawah seksyen itu. Tertuduh seterusnya telah mengaku salah, disabitkan bagi kesalahan pindaan tersebut dan dihukum penjara 15 tahun serta sebatan rotan 10 kali.

[3] Pihak pendakwa raya merayu terhadap pembebasan tertuduh di bawah pertuduhan asal.

[4] Fakta kes adalah ringkas. Pada 10 April 2005, jam 5.25 petang, Inspektor Willie (PW2) telah menerima maklumat daripada Lance Korperal Muda (PW3) berkenaan aktiviti pengedaran dadah sedang berlaku ditempat yang dinyatakan dalam pertuduhan. PW2 dan seorang lagi anggota polis terus pergi ke Wisma Merdeka di mana PW3 sedang menunggu, dan melakukan pemerhatian selama 5 minit. Mereka nampak tertuduh dan isterinya berdiri ditepi jalan bersebelahan dengan Wisma Merdeka. Selepas itu, PW2 pergi mendekati tertuduh dan mengenalkan dirinya sebagai pegawai polis. Mengikut keterangan PW2, tertuduh telah cuba melarikan diri tetapi dihalang.

[5] Dipinggang tertuduh ada tersemat beg kecil (pouch) dan di dalamnya terdapat satu paket bersil (sealed package) berlabel 'Tongkat Ali Ginseng Coffee'. PW3 telah mengoyak bungkusan tersebut. Di dalamnya terdapat 15 paket lutsinar mengandungi bahan putih kristal yang selepas analisis oleh ahli kimia (PW1), disahkan sebagai dadah methamphetamine, iaitu sejenis dadah berbahaya di bawah ADB. Tertuduh dan isterinya terus ditangkap.

[6] Isteri tertuduh telah dipanggil memberi keterangan sebagai saksi pendakwaan, PW7. Dia berkata bahawa dia dan tertuduh telah menaiki bas daripada Sandakan ke Kota Kinabalu hari itu. Mereka telah menginap di hotel City Inn. Pada lebih kurang tengah hari seorang bernama Sarip Sari telah memberi kepada tertuduh 'pouch' yang diperoleh polis daripada pinggangnya itu.

[7] Selepas ditangkap, kedua-dua tertuduh dan isterinya dibawa polis ke bilik penginapan mereka di hotel City Inn. Pemeriksaan yang dibuat oleh polis di bilik tersebut tidak menghasilkan pertemuan apa-apa barang salah.

[8] Satu aspek penting keterangan PW7 ialah tiada percubaan dibuat oleh tertuduh untuk melarikan diri apabila dihampiri oleh pihak polis. Keterangan ini telah dibiarkan masuk oleh pihak pendakwaan. Tiada tindakan 'impeachment' diambil oleh timbalan pendakwa raya terhadap saksi pendakwaan ini. Akibatnya, di peringkat pendakwaan terdapat dua versi yang bercanggah atas isu cubaan tertuduh untuk melarikan diri apabila didekati oleh pihak polis. Hakim bicara telah menerima versi yang dikemukakan oleh keterangan PW7. Kami bersetuju dengan kesimpulan ini.

[9] Dalam rayuan ini, timbalan pendakwa raya telah mengemukakan dua alasan yang ada kaitan, pertama:

> Bahawa Hakim bicara telah tersilap dari segi undang-undang dan fakta dalam memutuskan yang Tertuduh hanya mempunyai milikan pasif ke atas dadah tersebut.

[10] Hakim bicara telah memutuskan bahawa daripada fakta kes telah dibuktikan beg kecil dipinggang tertuduh adalah di bawah jagaan dan kawalan tertuduh dan fakta ini boleh menimbulkan satu anggapan milikan di bawah s. 37(d) ADB. Hakim bicara juga berpendapat bahawa tiada keterangan langsung telah dikemukakan bagi membuktikan yang tertuduh mengetahui kandungan di dalam

paket berlabel "Tongkat Ali Ginseng Coffee" yang bersil itu. Keputusan itu telah dinyatakan oleh hakim bicara dengan kata-kata berikut:

> ... no evidence that the accused knew what was sealed inside the wrapper like for example, evidence of the accused being seen putting in the drug and then sealing the wrapper or evidence of him being told what was inside the wrapper. Absence of such evidence, the prosecution cannot rely on section 37(da) which prescribed the presumption of trafficking since it had to rely on the presumption of s. 37(d) to prove his knowledge.

[11] Dalam kata lain, tiada penemuan fakta secara afirmatif dibuat oleh hakim bicara bahawa tertuduh sedar yang apa dia bawa ialah dadah berbahaya.

[12] Prinsip mantap undang-undang pula melarang kegunaan anggapan berganda (double presumption) di bawah s. 37(d) bersama s. 37(da) ADB seperti diputuskan oleh Mahkamah Persekutuan dalam kes *Muhammed Hassan v. PP* [1998] 2 CLJ 170 yang, antara lain, memutuskan:

> ... whereas to arrive at the presumption of trafficking under s. 37(da) a finding of being 'in possession' of the drug is necessary ... .

[13] Dan unsur utama terhadap pembuktian milikan dalam undang-undang jenayah ialah pembuktian unsur bahawa seseorang itu ada pengetahuan atau sedar akan benda yang dikatakan dia memiliki. Ini pula sudah lama termaktub dan boleh dilihat daripada kata-kata Thomson J dalam kes *Chan Pean Leon v. PP* [1956] 1 LNS 17, yang berbunyi:

> In my experience there is no question which Magistrates find more difficult to deal with than this question of what amounts to 'possession' for the purposes of the criminal law. Much of this difficulty arises from a failure to appreciate that in reality there are two separate questions involved. The first is whether the accused party was in possession of the article in question and the second, by reason of the application of the *maxim actus non facit reum nisi mens sit rea* is whether he had knowledge of the nature of the thing possessed.

[14] Hakim bicara telah, bagi kami, dengan tepat merujuk kepada kes *PP v. Abdul Manaf Muhamad Hassan* [2006] 2 CLJ 129, sebagai misalan di mana mahkamah boleh membuat inferens daripada keadaan dan fakta yang membawa kesimpulan bahawa seseorang itu terlibat dalam pengedaran dadah. Dalam kes *Abdul Manaf* tersebut, inferens itu dibuat oleh sebab dadah yang terlibat boleh dilihat kerana ia dibungkus di dalam paket lutsinar dan dibalut dengan kertas surat khabar dan diselit di pinggang tertuduh.

[15] Hakim bicara telah berpendapat bahawa keadaan dalam kes *Abdul Manaf* boleh dibezakan dengan fakta kes ini.

[16] Kami bersetuju. Fakta dan keadaan dalam kes ini pula, tidak boleh menjurus kepada satu inferens teguh yang tertuduh mempunyai milikan dadah tersebut dengan *mens rea* (*PP v. Tan Kim Piow* [2006] 3 CLJ 717).

[17] Fakta kes ini berbeza. Dadah tersebut telah dijumpai dalam satu paket kopi gelap yang mana kandungannya tidak boleh dilihat. Paket kopi itu pula terletak di dalam beg kecil yang diberikan kepada tertuduh oleh seorang bernama Sarip Sari (keterangan PW7). Tiada keterangan langsung yang boleh membuktikan tertuduh mengetahui paket kopi tersebut mengandungi dadah. Paket itu pula disil dan kandungannya hanya boleh dilihat selepas ia dikoyak oleh PW3. Semua ini adalah fakta kes pendakwaan.

[18] Timbalan pendakwa raya berhujah bahawa tertuduh telah cuba melarikan diri apabila didekati oleh PW2. Seperti yang telah dinyatakan di atas, terdapat dua versi terhadap isu ini daripada keterangan dalam kes pihak pendakwaan. Hakim bicara setelah membuat penilaian menyeluruh akan kes pihak pendakwaan, telah memutuskan untuk menerima versi dalam keterangan isteri tertuduh iaitu PW7. Kami memutuskan bahawa hakim bicara tidak tersilap dalam keputusannya itu dan berhak menerima mana satu di antara dua versi yang tidak dicabar tanpa memberi apa-apa alasan. Dalam kes *Mewah Plus Property Sdn Bhd v. Kluang District Government Servants Co-operative Housing Society Ltd* [2000] 2 CLJ 236, mahkamah ini telah memutuskan bahawa seseorang hakim bicara boleh menerima dan memberi keutamaan keterangan seorang saksi berbanding keterangan saksi yang lain, jika kedua-dua saksi itu memberi keterangan yang berbeza.

[19] Sayugia diingatkan bahawa PW7 adalah saksi pihak pendakwaan dan oleh itu keterangannya terikat kepada pihak pendakwaan (lihat *Lim Guan Eng v. PP & Other Appeals* [1998] 3 CLJ 769). Prinsipnya dinyatakan seperti berikut:

> A party is bound by the evidence of witnesses whom he calls in proof of his case in both civil and criminal causes.

[20] Kami tiada pilihan selain daripada menerima ketetapan yang telah dibuat oleh hakim bicara atas isu ini. Hakim bijaksana telah membuat penilaian terhadap keterangan semua saksi dan sebagai hakim bicara yang telah melihat dan mendengar saksi, adalah budibicara mutlaknya untuk menerima atau menolak kesemua atau sebahagian keterangan mana-mana saksi. Ini menjadi tugas utama seseorang hakim bicara, selaku hakim yang membuat penentuan terhadap fakta kes. Bagi kes ini, kami bersependapat bahawa hakim bicara telah tidak tersilap dalam menerima keterangan PW7 terhadap isu ini.

[21] Tentang isu ini hakim bicara telah membuat dapatan fakta berikut setelah menilai keterangan kes pendakwaan:

> The wife had said that the pouch was given to the accused by a named person during noon time and that she and the accused went to the place where they were arrested after waiting for about one hour for someone to turn up. She also said that neither she nor the accused tried to ran away. So, there is no evidence that the accused was there waiting for that someone to turn up to give that person the pouch containing the drug. *Given the wife's evidence, which was not impeached if she was lying, I cannot accept the evidence of the police officers that the accused tried to escape but have to accept the version of the wife that the accused did not so do*. Given the fact that the wrapper containing the drug was sealed, I cannot conclude without any reasonable doubt that the act of trying to escape, assuming that I can disregard the evidence of the wife that the accused did not, because the accused may not even know what was inside the wrapper and therefore cannot be attempting to escape because of what he was carrying. The accused could have behaved that way, including struggling as testified by the police officer witnesses, because of the sudden appearance of the police officers who were not in uniform before him; anyone facing such a situation could behave the way the police officers described the accused did. As for the contention that the accused had looked 'suspicious' presumably by merely standing, it must not be forgotten that the place where the accused was standing is, it is common knowledge, a busy thorough fare and where people gather to board boats to get to the islands nearby. The numerous

A cars parked by the side of the road also bear testimony to the place being a busy thorough fare where people could be standing there waiting for someone and just because of that, which according to the wife was that, the waiting there cannot justified the label of the accused behaving suspiciously or as to incriminate him in any way. In the end all that was established was that the accused was in passive possession of the drug. (Garisan dibekalkan)

[22] Selain daripada itu, hakim bicara juga telah membuat dapatan fakta daripada keterangan yang tidak dipertikaikan bahawa beg kecil (pouch) yang mengandungi paket berlabel 'Tongkat Ali Ginseng Coffee' itu telah diserahkan kepada tertuduh oleh seorang bernama Sarip Sari. Kami telah menerima kesimpulan ini, yang telah dibuat oleh hakim bicara berlandaskan satu fakta sahih.

[23] Mahkamah Rayuan tidak akan sewenang-wenangnya menganggu dapatan terhadap fakta melainkan hakim bicara telah secara jelas melakukan kesilapan arah diri terhadap dapatan itu. (lihat *Sivalingam Periasamy v. Periasamy & Anor* [1996] 4 CLJ 545).

[24] Sememangnya pembuktian terhadap pengetahuan seseorang sukar dibuktikan secara langsung (kes *Chan Pean Leon*). Mahkamah perlu mempertimbangkan pelbagai faktor, antaranya, keadaan sekeliling dan tingkahlaku suspek sebelum boleh membuat inferens yang dia mempunyai pengetahuan. Biasanya antara faktor yang relevan dan boleh diambilkira ialah respons seseorang suspek apabila didekati oleh pihak polis atau responsnya apabila dadah dijumpai daripada dirinya, misalannya, dia cuba menghalang polis daripada menangkapnya atau cuba melarikan diri. Bagaimanapun, faktor sebegini tidak menjadi konklusif untuk membuktikan kesalahan suspek itu. (Lihat kes *Tan Kim Piow*).

[25] Bagi kes ini, dengan penerimaan keterangan PW7 oleh hakim bicara, maka tiada langsung tingkahlaku tertuduh atau factor lain yang boleh membawa inferens dia mempunyai pengetahuan terhadap dadah tersebut.

[26] Kami telah membuat penelitian keseluruhan terhadap keterangan dalam kes ini dan telah memutuskan bahawa hakim bicara adalah betul dalam membuat kesimpulan itu. (Lihat kes *PP v. Abdul Rahman Akif* [2007] 4 CLJ 337).

[27] Alasan kedua yang telah dikemukakan oleh timbalan pendakwa raya dalam rayuan ialah: A

> Bahawa hakim bicara telah tersilap kerana gagal memakai anggapan pengedaran di bawah s. 37(da) ADB terhadap tertuduh. B

[28] Alasan ini ada kaitan rapat dengan alasan pertama yang telah dibincangkan di atas.

[29] Timbalan pendakwa raya berhujah bahawa tertuduh mempunyai milikan yang sebenar terhadap dadah tersebut dan, C oleh itu, anggapan pengedaran di bawah s. 37(da) seharusnya terpakai.

[30] Secara alternatif, juga telah dihujahkan oleh timbalan pendakwa raya bahawa keterangan mencukupi bagi hakim bicara D membuat dapatan yang afirmatif bahawa tertuduh telah mengedar dadah tersebut tanpa anggapan s. 37(da) dan berdasarkan definasi 'pengedaran' di bawah s. 2 ADB, yang antara unsur-unsurnya termasuk 'membawa' (carrying) dadah.

[31] Hujahan teras bagi alasan ini sudah pun dijawab dalam E perbincangan di atas, iaitu berkenaan ketiadaan pengetahuan tertuduh terhadap dadah di dalam beg kecil yang dibawa olehnya.

[32] Kami berpendapat keputusan hakim bicara atas isu ini adalah jitu dan teguh, dan bersetuju bahawa tiada bukti yang afirmatif F dikemukakan terhadap pengetahuan tertuduh.

[33] Dengan keputusan bahawa tertuduh hanya boleh dianggap mempunyai pengetahuan akan isi kandungan di dalam paket label Kopi Tongkat Ali Ginseng di bawah s. 37(d), maka adalah G keputusan mahkamah ini bahawa hakim bicara tidak tersilap apabila tidak memakai anggapan 'pengedaran' di bawah s. 37(da) ADB. Ini sejajar dengan prinsip yang menghalang anggapan berganda (kes *Muhammed Hassan*)

[34] Di peringkat rayuan, mahkamah ini telah meneliti dan menilai H kembali fakta kes dan berkesimpulan bahawa latar belakang kes ini boleh dibezakan dengan fakta dalam kes *Abdul Manaf*, di mana dalam kes ini cara mana dadah itu dibungkus (iaitu bersil di dalam paket berlabel 'Tongkat Ali Ginseng Coffee') dan ketiadaan fakta I lain yang boleh membabitkan (incriminate) tertuduh, maka inferens yang dia mengetahui akan dadah itu tidak boleh dibuat.

[35] Berkenaan hujah timbalan pendakwa raya bahawa tertuduh membawa dadah tersebut, ciri ini bersendiri tidak memadai untuk menyimpul bahawa pengedaran telah berlaku. Ini ternyata daripada keputusan Mahkamah Persekutuan berbunyi:

> However the mere act of carrying is not sufficient to constitute the offence of trafficking (per Arifin Zakaria, HMP dalam kes *PP v. Abdul Manaf Muhamad Hasan*).

[36] Dalam kes tersebut Mahkamah Persekutuan telah merujuk kepada kes *Ong Ah Chuan v. Public Prosecutor, Koh Chai Cheng v. Public Prosecutor* [1980] 1 LNS 181 di mana Lord Diplock telah membuat huraian terperinci berkenaan konsep 'traffic' (mengedar) di bawah s. 2(a) Misuse of Drugs Act 1973 (undang-undang Singapura) yang berbunyi:

> traffic means –
>
> (a) to sell, give, administer, transport, send, deliver or distribute ... .

[37] Di Malaysia, s. 2 ADB pula memberi takrif pengedaran dengan unsur-unsur berikut:

> 'trafficking' includes the doing of any of the following acts, that is to say, manufacturing, importing, exporting, keeping, concealing, buying, selling, giving receiving, storing, administering, transporting, carrying, sending, delivering, procuring, supplying or distributing any dangerous drug otherwise than under the authority of this Act or the regulations made under the Act.

[38] Lord Diplock dalam huraiannya berkata:

> To 'traffic' in a controlled drug so as to constitute the offence of trafficking under section 3 involves something more than passive possession of self-administration of the drug; it involves doing or offering to do an overt act of one or other of the kinds specified in paragraph (a) of the definition of 'traffic' and 'trafficking' in section 2. Even apart from any statutory definition, the ordinary meaning of the verb 'to traffic', in the particular context of trafficking in goods of any kind, imports the existence, either in fact or in contemplation, of at least two parties: a supplier and a person to whom the goods are to be supplied. This concept, involving transfer of possession, is reflected in the statutory definition itself.

[39] Adalah jelas daripada nasihat Privy Council dalam kes itu bahawa unsur-unsur pengedaran seperti terdapat dalam s. 2 ADB juga tidak boleh dibaca tanpa mengambilkira konsep dan rasional di sebalik unsur-unsur yang terdapat dalam seksyen itu. Ia harus dipertimbangkan dengan konsep adanya pembekal dan adanya penerima, yakni kewujudan dua pihak untuk mencapai maksud sebenar unsur-unsur tersebut. Tanpa ciri ini perbuatan membawa itu sahaja hanya boleh ditakrifkan sebagai satu milikan pasif oleh pembawanya.

[40] Oleh itu, mahkamah ini tidak boleh menerima hujah alternatif timbalan pendakwa raya yang berkata tertuduh seharusnya didapati mengedar dadah tersebut oleh sebab dia ditangkap membawanya.

[41] Atas sebab-sebab di atas, mahkamah telah menolak rayuan ini.